

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

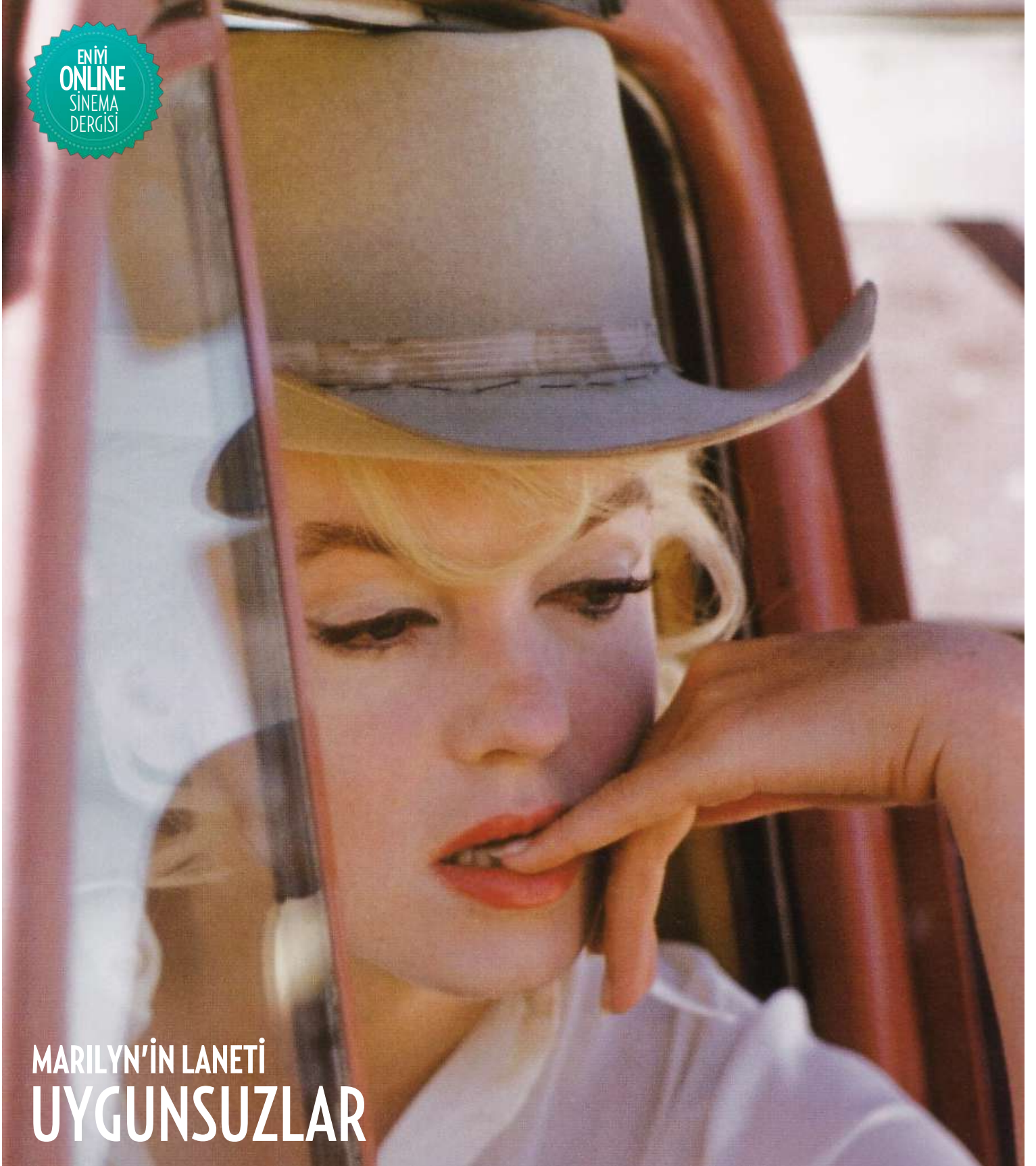
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARILYN'İN LANETİ UYGUNSUZLAR

TİMUÇİN ESEN

MELTEM CUMBUL

SARP AKKAYA / RIZA KOCAOĞLU / OZAN BİLEN / UMUT KURT
ERDAL KÜÇÜKKÖMÜRCÜ / MELİKE GÜNER / YURDAER OKUR / VE ALTAN GÖRDÜM

YAZAN / YÖNETEN **TOLGA ÖRNEK**

LABİRENT

Şimdi
DVD ve VCD'de

tiglon

ÖRNEK DERGİ:

ARKA PENCERE

ALİN TAŞÇIYAN, GEÇEN HAFTAKİ FIPRESCI GENEL KURULU'NDA BİR DÖNEM DAHA BAŞKAN YARDIMCILIĞI görevine seçildi. Bu, Türkiye'deki sinema yazarlığı/eleştirmenliği kurumu için övünç duyulacak bir gelişme tabii. Taşçıyan, Türkiye sınırları içindeki başarısını uluslararası alanda da uygulamaya koyabilen ender sinema yazarları arasında. Onun bu başarısı, ülkemizdeki meslektaşlarını hem gururlandırıyor hem de ateşliyor, gelecek adına umutlanmalarını sağlıyor.

Genel Kurul'da Arka Pencere'yi de yakından ilgilendiren bir girişimde bulundu Alin Taşçıyan. Kurul üyelerine verdiği teklifle, geleneksel medyanın elektronik medyaya dönüşümü sırasında meslektaşlarımızın işsiz kalması ve ciddi film eleştirisine platform yaratma sorununa çareler aranmasına vesile oldu. Bu çareler arasında, Arka Pencere de kendi kendini sübvansede edebilen bir girişim olarak Taşçıyan tarafından örnek gösterildi.

FIPRESCI tarafından 'örnek gösterilme'nin haklı gururunu yaşamak bir yana, ilk sayımızdan itibaren yapmaya çalıştığımızın uluslararası sinema yazarları camiası tarafından da anlaşılmasının önemi büyüktü bizim için. Etkili mi, değil mi tartışmalarından ziyade, bu mesleğin temel sorunlarından biri olan 'kendini ifade edebilecek mecra bulma'nın üstesinden nasıl gelinebileceğini düşünmek gerekiyordu, ki Arka Pencere'nin oluşum amaçlarının başında geliyordu bu.

Lafı fazla uzatmadan, 30 Ekim 2009'daki ilk CELSE AÇILIYOR'umuzdan bir alıntıyı paylaşalım sizlerle. Filmi başa sarıp 127 hafta öncesine dönelim ve "Hitchcock sevmeyen sinemayı da sevmeyiz!" başlıklı yazıdan bir bölümle bugüne ışık tatalım, övünmekten çekinmeyerek haklılığımızı bir kez daha vurgulayalım...

"Bir sinema yazarı için tanımlanması zor bir 'heyecan

vesilesi'dir yeni bir dergi çıkarmak. Ardından da o derginin 'sağlıklı' biçimde yoluna devam etmesini umar yazarımız! Umar diyoruz, zira ülkemizde bir sinema dergisi çıkardığınızda onun bir süre sonra kapanmaya mahkum olduğunu herkesten iyi bilirsiniz. Dergi sahibi olmayı seven ama onu koruyup kollamayı akıllarından bile geçirmeyen gruplar sağ olsun, arkalarındaki 'işsiz' sinema yazarlarını umursamadan kepenkleri indiriverirler.

Basın-yayın piyasasında işler böyle yürüyünce, bizlerin basılı bir sinema dergisi için duyduğumuz heyecan da törpülenmiş olur haliyle. Yazmak, tartışmak, üretmek, eleştirmek odaklı heyecanımız, tüm olumsuzluklara karşın bize yepyeni yollar aramak için ekstra bir motivasyon sağlamaktan geri durmaz. Karşısına oturup okuduğunuz sinema dergisini (film kültürü dergisi diyoruz biz ona) düşünüp hayata geçiren biz sinema yazarları Cem Altınsaray, Burak Göral, Murat Özer ve Burçin S. Yalçın, işte tam da bu motivasyonla kendimize yeni bir hareket alanı bulduğumuzu umuyoruz. Görsel tasarım üstadımız (ayrıca sağlam bir sinema delisidir kendisi) Bilgehan Aras'ın da büyük katkılarıyla hazırladığımız dergimiz (derginiz), Batı dünyasında şimdiden basılı medyayla yarışan internet medyasının Türkiye'de de benzer bir yola gireceğini öngörerek hayata geçirilmiş bir 'imece projesi'dir. Genel Yayın Yönetmeni ya da Yazı İşleri Müdürü gibi hiyerarşik kavramlardan kendini soyutlayan bu proje, keskin diliyle dikkat çeken deneyimli sinema yazarı Tunca Arslan'ı da kadrosuna katarak şimdiye kadar görülmemiş bir 'bütün'e ulaşmıştır, ki sinema yazınızdaki 'eleştiri eksikliği'ni de gidermesini umduğumuz bir bütündür bu."

127 hafta önce yola çıkarken bu ifadeleri kullanmışız sevgili Arka Pencere'ciler... Ama henüz işin başındayız, yapacak çok Arka Pencere'miz var daha!

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, EBRU ÇELİKÜÇ, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, NİL KURAL

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Titanların Öfkesi (Wrath Of The Titans); Şansa Bak (50/50);
Pamuk Prenses'in Maceraları (Mirror Mirror);
Büyük Mucize (Big Miracle); Kaos: Örümcek Ağı.

17 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

18 TRENDEKİ YABANCI

Alin Taşçıyan'ın bir kez daha FIPRESCI Başkan Yardımcılığı'na seçilmesi
üzerine, SİYAD Başkanı'ndan SİYAD-FIPRESCI ilişkileri deşifresi...

20 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Clark Gable ve Marilyn Monroe'nun son beyazperde performanslarına
sahne olan 'lanetli' John Huston filmi: "Uygunsuzlar" (The Misfits).

22 ÖLÜM KARARI

31. İstanbul Film Festivali'nin kalabalık film trafiği içinden
seçtiğimiz 11 filmle bu yıl da 'yer göstericilik' yapıyoruz...

26 AİLE OYUNU

Ölümcül Takip (Blitz);
Mikrofon (Microphone); İstila (Monsters).

32 SAPIK

Arka Pencere Yayın Kurulu üyeleri, 31. İstanbul Film Festivali
programından 5'er film önerisiyle karşınızdalar...

TİTANLARIN ÖFKESİ

ORJİNAL ADI Wrath Of The Titans

YÖNETMEN Jonathan Liebesman

OYUNCULAR Sam Worthington,

Liam Neeson, Ralph Fiennes,

Édgar Ramírez, Rosamund Pike,

Toby Kebbell, Bill Nighy,

Danny Huston

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 99 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

Mitolojinin, özellikle de Yunan mitolojisinin içini bu kadar boşaltabilmek az buz bir şey değil doğrusu. Bu seri iki seferdir bunu başarıyor! Genç kuşağın hoşuna gidecek kimi Hollywood numaraları çekiyor.

MİTOLOJİDEN İŞİNİZE GELEN KARAKTERİ ALIP, DİĞERLERİNİ ATIP ÖYLE DERME çatma bir hikaye çatısıyla sunarsanız belki günü kurtarırsınız. Ama kitap okumak konusunda zaten ayak direyen nesillere mitolojiyi bu kadar yanlış göstermenin (hatta öğretmenin) vebali çok büyük. Çünkü her şeyi filmler ve bilgisayar oyunlarından gördükleri gibi kabul etmeye meyyal bir nesil var günümüzde...

İki yıl önce bu sayfalarda "Titanların Savaşı"nı (Clash Of The Titans) yazarken büyük araştırmacı, felsefeci ve yazar Joseph Campbell'ın 1949 yılında yazdığı olağanüstü kitabı "Kahramanın Sonsuz Yolculuğu"ndan (The Hero With A Thousand Faces) bahsetmiştim. Campbell'ın bu eserinde şemasını dahi çizdiği, mitolojinin öyküleme modellerini Hollywood binlerce kez kullandı. Mitolojik hikayelerin altta saklı olduğu başka türde hikayeler yaratıldı hep. Biz aslında ne aksiyonlar, ne epik filmler ve ne mafya hikayeleri izledik kaynağını mitolojiden alan...

1981'de İngiliz televizyon yönetmeni Desmond Davis doğrudan Zeus'un insandan olma oğlu Perseus'un hikayesini anlattığı, biraz da "Star Wars" rüzgarından nasiplenip alternatif bir gişe yolu açılmak üzere inşa edilmiş olan "Clash Of The Titans" (bizde "Son Emir - Cennetin Kapısı" adıyla oynamış) adlı filmi çekmişti. Filmde Perseus'un hikayesine aşağı yukarı sadık kalınmış ama kimi farklı kaynaklardan da katkılar yapılmıştı. Mesela sırf çocuk izleyiciler için, tıpkı "Star Wars"daki R2-D2 işlevindeki bir 'yancı' karakter olarak hikayeye sokulan robot baykuş Bubo, Harry Potter'ın baykuşu gibi Perseus'u takip ediyordu film boyunca... İskandinav mitolojisinden ödünç alınan Kraken adlı canavar ise finalde kahramanımızın karşısına çıkıyordu. Ünlü efekt ustası Ray Harryhausen'ın kariyerinin iyi işlerinden diyebileceğimiz efektlerine, Zeus'u oynayan Laurence Olivier'e, Aphrodite olarak kısa bir rolde görsek bile Ursula Andress'e rağmen umulduğu kadar büyük ilgi görememişti.

30 yıl sonra çekilen 'yeniden çevrim'in orijinaliyle aynı kaderi paylaşması ise pek

beklenmiyordu doğrusu... Bir video oyunu kadar sentetik olan filmde Io rolündeki Gemma Arterton'un güzel bacakları, Liam Neeson, Ralph Fiennes gibi aktörlerin 'Shakespeare'yen oyunları ve çakma bir 3D teknolojisinin desteklediği kafa yorucu dövüş sahneleri vardı... Ama bunlara rağmen kısacık saçlarıyla Amerikan askeri gibi çöllerde koşuran (!) Perseus'un hikayesi başarılı bir PlayStation oyunu olan "God Of War"un hikayesinden daha güzel değildi açıkçası.

İki yıl sonra karşımıza çıkan bu devam filminde (aslında mitolojide Zeus'un sevgilisi olan) Io ile evlenen Perseus karısı ölünce (nedenini bilmiyoruz!) oğlunu tek başına büyütmek zorunda kalan bir 'kahraman eskisi' olarak çıkıyor karşımıza. Büyüyünce güneş tanrısı olacak Helios adlı bu oğulun mitolojide çok farklı bir anne-babası var bu arada. Balıkçılıkla geçinen baba oğula bir gün dede Zeus ziyarete geliyor ve oğlu Perseus'u maceraya çağırıyor, ondan yardım istiyor... Ama bu sahne tıpkı Rambo filmindeki gibi kahramanımızın görevi reddedişiyle sonlanıyor. Ancak daha sonra Zeus'un hem diğer oğlu ateş tanrısı Ares'in hem de kardeşi Hades'in yüzünden düştüğü zor durum Perseus'u maceraya katılmaya ikna ediyor. Perseus babasını onun da babasından yani dedesi Kronos'tan kurtarmak için yeraltı ülkesi Tartarus'a doğru yola çıkıyor.

Bir sürü mitolojik isim ve terimin geçtiği filmde her şey çorba edilmiş. Tabii ki aslına ya da en çok kabul gören hallerine uymak zorunda değiller bu hikayelerin. Ancak bu kadar eğreti bir yaklaşım bu hikayelerin anlamını bozuyor, hatta içlerini boşaltıp, anlamsızlaştırıyor. Sanki yeni uydurulmuş eğreti hikayeler gibi algılanıyorlar.

Mecburen genç kuşağın hoşuna gidecek kimi Hollywood numaraları çekiliyor. Mesela Zeus ve Hades'in babaları Kronos'un savaşçılarına karşı direnişe geçtikleri sahneden hemen önce Zeus'un kardeşine dönüp: "Haydi biraz eğlenelim" demesi gibi bir sürü Hollywood cümlesi sarfediyor karakterler. Perseus'un ilk filmde kurtardığı ve aslında mitolojide gerçek sevgilisi olan Andromeda'nın (bu sefer Alexa Davalos yerine

Değişik mitolojik canavarlar bu filmde de bolca var. Ama mesela ilk filmin en başarılı sahnesine imza atan Medusa gibi bir düşman yok maalesef bu sefer...

Rosamund Pike oynuyor} civarındaki bir hırsız olarak bildiğimiz, Poseidon'un oğlu Agenor'un New Jersey'nin bıçkın delikanlıları gibi konuşup hareket etmesi, gözden düşmüş bir tanrı olan Hephaestus'un (Bill Nighy) nedense aksanlı, İngiliz İngilizcesi konuşuyor olması (sık sık 'bloody'li konuşan bir mitolojik bir karakter!) gibi yabancılaştırıcı manevralar, izlediğimiz filmi ciddiye almamıza engel oluyor.

Bunun dışında ilk filmde farklı olarak Freudyen bir 'baba-oğul ilişkileri' yumağı kurularak bütün bu olan biteni anlamlı kılmaya çalışan bir çaba var. İhanet eden oğullar, oğullarını lanetleyen babalar ve bütün bunların ortasında kafası karışık, büyümenin eşiğindeki masum bir erkek çocuk (Helius)... İstemese de babasıyla aynı kaderi paylaşıp eline kılıç almak zorunda kalan bir 'erkek'tir ve bir gün mutlaka

ihaneti hem tadacak hem de uygulayacaktır belki de... Ama bütün bu çaba, yüksek sesli ve bol efektli canavarlı kavgı sahnelerinin arasında sağlam durmayan sahnelerde var olmaya çalışıyor...

Değişik mitolojik canavarlar bu filmde de bolca var. Ama mesela ilk filmin en başarılı sahnesine imza atan Medusa gibi bir düşman yok bu sefer...

Sonuçta Hollywood'dan giderek daha fazla kusurlu aksiyon-fantastik filmler gelmeye başladı. Bu iki filmin, "Pers Prensi" (Prince Of Persia), "John Carter" ve "Conan" gibi filmlerle birlikte ileride büyük bütçeler harcanmış B-filmler olarak anılmaları kaçınılmaz görünüyor... [4]

Çok sık karşımıza çıkmaya başlayan Liam Neeson ve Ralph Fiennes, göründükleri sahnelerde etkili oluyorlar.

Rosamund Pike değişik güzelliğine rağmen ilk filmdeki Gemma Arterton'ın yarattığı etkiyi yaratamıyor...

"Emek"çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Yine bekleyeceğiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

siyad

Sinema Yazarları Derneği

ŞANSA BAK

BİR ZAMANLAR ŞÖYLE BİR İFADE DİLLERE PELESENK OLMUŞTU: "KANSER SENİ yeneceğim!" Kendi içinde hem bir iddia hem trajedi hem de komedi barındıran

bu cümle, bir yandan olanaksız başarmaya götüren bir motivasyon içeriyor, öte yandan da durumunu kabullenmiş olmanın getirdiği bir 'bilinç'i de yansıtıyordu. Bu ikilem, hayatın her alanına uyarlanan bir pozisyona oturmuştu.

2006 yapımı 'kanlı intikam/gençlik' filmi "Vahşet Partisi"yle (All The Boys Love Mandy Lane) yönetmenliğe adım atan genç sinemacı Jonathan Levine'in üçüncü uzun metrajı "Şansa Bak", "Kanser seni yeneceğim!" ifadesinin barındırdığı ikilemi yüreğinde yaşayan bir film. Her çağın hastalığı kanser, ilerleyen aşamalarındaki çözümsüzlüğüyle insanoğlunun kabusu olmaya devam ederken, tıptaki olağanüstü gelişmeler bile onu tümünden tarihe gömmeye yetmiyor ne yazık ki. Bu film de, gerçek bir hikayeden yola çıkarak, kanserin bireyin kafasında ve hayatında yarattığı 'şaşkınlık'ı öne çıkarıyor. Başta söylediğimiz hem trajik hem komedik olma durumunu da etkin bir çerçeveden yansıtan yapım, izleyicinin zaaflarından yararlanarak sömürü edebiyatı yapmak yerine, resmi olduğu gibi gösterip reddedilemeyecek tespitlere soyunuyor.

İlk senaryosunu kaleme alan Will Reiser'in yaşadıklarını, kanserle mücadelesini temel alan film, bu gerçekliği adım adım takip ederek sonuca ulaşıyor. Hikayenin hiçbir aşamasında gerçekliği sorgulamıyor oluşumuz, büyük oranda Reiser'in senaryosundaki samimiyetten kaynaklanıyor. Buna bir de Jonathan Levine'in yönetmenlik becerileri ve oyunculuklardaki 'ferahlık' eklenince, hem seyir zevki yüksek hem de hafiften (aslında ağırdan) içimizi burkan bir film çıkıyor ortaya.

Başkarakterimiz Adam, sevgilisi Rachael, kankası Kyle, annesi Diane ve psikiyatru Katherine arasında yoluna devam eden, 'hesaplı' olmaktan uzak görüntüsüyle kendini kasmayan bir hikayesi var filmin. Karakterin kanser olduğunu öğrendiği andan itibaren çevresindekilerin değişimi devreye giriyor, özellikle de sevgilisinin. Durumla baş

edemeyen Rachael, bir yandan Adam'ı zor dönemde bırakmak istemezken, öte yandan da onu aldatıyor. Kyle ise dostunu 'rahatlatmak' için ekstra hamlelerde bulunuyor, ona hastalığı unutturmaya çalışıyor, hatta hastalığı bir 'avantaj' olarak kullanmasını salık veriyor. Alzheimer olan kocasına gösterdiği ihtimamı oğluna da göstermeye çalışan anne, Adam'ın onu uzakta tutma çabasıyla yüzleşmek zorunda kalıyor. Adam'a hastalığı süresince 'profesyonel destek' veren psikiyatr Katherine ise, deneyimsizliğinin ona sağladığı samimiyeti adamımıza yansıtıyor, 'kilit' bir işlev üstleniyor. Tüm bu karakterlerin 'yakın ama uzak' çabaları devredeyken, Adam'ın hastalığı ilerliyor, kemoterapi de kâr etmiyor. Giderek yalnızlaştığını, ölüme yaklaştığını hisseden karakter, fiziksel çöküşün yanı sıra duygusal olarak da dibe vuruyor. Onu oradan çıkaracak olanın gene 'uzaktaki yakınları' olduğunu öğrenmesi zorlu bir süreç gerektiriyor...

"Şansa Bak", içinde barındırdığı trajediyi 'kanıttarak' vermeyi reddeden bir film. Adam'ın karamsar hikayesini takip ederken bizi ara sıra hırpalıyor, üzüyor ama düşmemize izin vermiyor. Özellikle Seth Rogen'in canlandırdığı Kyle'in bakış açısına büyük önem veriyor film, onun içi kan ağlarken 'gülen adam' ikileminden besleniyor. Çocukluktan itibaren hep yanında olan en iyi arkadaşının giderek ufalmasını, silikleşmesini kabullenmiyor, direnir. Onun 'boşvermişçi' havasının bir 'kabuk' olduğunu da öğreniyoruz, Adam'a verdiği değer ölçülemeyeceğini de.

Jonathan Levine'in filmini yüzümüzde 'acı bir gülümseme'yle izliyoruz, baştan sona. Umut ediyoruz, Adam'ın dibe vurduğu anlarda bile. Böylesi trajik hikayelerde bunu başarmak çok zor, ama film üstesinden geliyor bu zorluğun. Yine de dokunuyor, ama çok dokunuyor. Bir yandan ezerken, umuduyla da ayakta tutuyor bizi...

Filmin bütün oyuncular, hikayenin ruhunu şahlandıran performanslar sergiliyor, bizi bizden alıyorlar.

Bryce Dallas Howard'ın canlandırdığı Rachael karakterine fazla yükleniyor film, bir miktar 'nefret' var bu yüklenmede.

ORİJİNAL ADI 50/50

YÖNETMEN Jonathan Levine

OYUNCULAR Joseph Gordon-Levitt, Seth Rogen, Anna Kendrick, Bryce Dallas Howard, Anjelica Huston, Serge Houde, Philip Baker Hall

YAPIM 2011 ABD

SÜRE 100 dk.

DAĞITIM Pinema

(r Film, Mars Entertainment)

İlk senaryosunu kaleme alan Will Reiser'in yaşadıklarını, kanserle mücadelesini temel alan film, bu gerçekliği adım adım takip ederek sonuca ulaşıyor.

PAMUK PRENSES'İN MACERALARI

BU YIL PAMUK PRENSES'İN YILI. BİR YANDA TARSEM İMZALI "PAMUK PRENSES'İN Maceraları", diğer yanda genç yönetmen Rupert Sanders'ın çektiği "Pamuk Prenses Ve Avcı" (Snow White And The Huntsman). İki proje de, sevilen masaldan 'serbest uyarlama' yaparak Grimm Kardeşler'in 'anlatmadığı' nı perdeye aktarmak derdinde. "Pamuk Prenses Ve Avcı" haziranda gösterime girecek ama "Pamuk Prenses'in Maceraları"ndan farklı tonda olduğu fragmanından anlaşılıyor. Belli ki daha 'karanlık' bir yoruma soyunulmuş. "Pamuk Prenses'in Maceraları" ise daha komediye yakın, eğlenceli ve hafif. Tarsem'in niyeti zaten aile filmi yapmaktır. Bu amacına ulaştığını söyleyebiliriz.

Grimm Kardeşler'in sevilen masalında ana karakterler iyi kalpli kral, onun güzeller güzeli kızı, güzellik düşkünü üvey anne, bir prens ve yedi cüceden oluşur. Kötü kraliçe sihirli aynasından dünyanın en güzelinin üvey kızı olduğunu öğrenince onu bir avcıyla ormana gönderir, avcı kızı öldürüp ciğerlerini kraliçeye getirecektir. Ama Pamuk Prenses o kadar güzeldir ki avcı onu serbest bırakır. Prenses yedi cücenin kulübesini bulur ve onlarla yaşamaya başlar. Ama kraliçe büyüü aynasından bunu öğrenir, yaşlı bir kadın kılığında zehirli elmayı prensese yedirir. Yedi cüce onu öldürüp cam bir mezara yerleştirir. Yakışıklı bir prens geçerken onu görür, prensese aşık olur ve gerçek aşk öpücüğüyle prensesi uyandırır. Düşünlerinde de kötü kraliçeyi davet edip kızgın demirden ayakkabılar giydirerek ölene kadar dans ettirirler. (Evet, Grimm Masalları gerçekten de sert masallar ve sanki çocuklara değil de yetişkinlere yönelik!)

Peki masalda anlatılmayan ne ve Tarsem bu eski öyküye nasıl bir yenilik getiriyor? Öncelikle Kraliçe-prenses-yakışıklı prens arasında bir aşk üçgeni kuruyor. Yedi cüceleri, kendilerine uzun bacaklar icat etmiş haydutlara çeviriyor. İyi kalpli kraliçe ise herkesin ödünü kopartan bir canavara dönüştürüyor. Ayna meselesiye, Kraliçe'nin içerisine dalıp, kendi yansımalarıyla birlikte kara büyüyle uğraştığı bir oda şeklinde tasarlanmış.

Tüm filmlerinde olduğu gibi sanat yönetimi konusunda iddialı ve ağıdalı tavrını Tarsem, bu filmde de devam ettiriyor. (Özellikle Prens için verilen balo sahnesinde karakterlerin giydiği kostümler anlam yüklü. Pamuk Prenses'i canlandıran Lily Collins'in bembeyaz bir kuğu gibi ortaya çıktığı bu sahne, adeta yeni bir Audrey Hepburn'ün doğuşunu da müjdeliyor.)

Pamuk Prenses her iki projede eli kılıç tutan, mücadeleci ve hakkını arayan bir genç kız olarak sunuluyor. Kapatıldığı odasından çıkıp (masal bu ya!) ülke sokaklarında dolaşırken rastladığı fakirlikten etkilenen, ormanı haraca kesen yedi cüceleri iyiliğe yönelten ideal bir kraliçe adayına dönüşüyor yavaş yavaş. Üstelik masalın tersine, gerçek aşk öpücüğünü prens o konduruyor!

Yakışıklı prens ise karşımıza çıktığı ilk sahneden itibaren hep şaşkın ve sarsak. Kraliçe'nin sağ kolu Brighton'ın (Nathan Lane) ise adeta benliği yok, dalkavukluğuyla yerini sağlamlaştırmaya çalışıyor. Hatta bir ara kostüm balosunda giydiği hamamböceği kılığının işaret ettiği gibi böceğe bile dönüşüyor büyüyle. Tüm kadınlar güçlü ve tuttuğunu koparan modern karakterler, erkekler ise bu kadınların emrine amade olarak karşımıza çıkıyor.

Bu 'janjanlı' uyarlamadaki en 'Tarsem' sekansı, Kötü Kraliçe'nin yansımalarının iki kuklayı cücelerin kulübesine gönderdiği sahneler. Bu sekans, masalın karanlık tarafını temsil ediyor. Yönetmenin "Hücre" sini (The Cell) unutamayanlar, bu sahnelerde Tarsem etkisini hissedeceklerdir. Çünkü, nasıl bir Pamuk Prenses yorumu ortaya çıkaracağı başından beri merakla beklenen yönetmen, bir aile filmi çekip Bollywood anıştırmalı finaliyle ters köşeye yatırdı bir bakıma.

Ve tabii elma konusu... Filmin finaline eklenen ve Pamuk Prenses'in ustalıklı sıyrıldığı bu kilit noktası, masala indirilen son postmodern darbe.

Lily Collins'in finalde söylediği şarkı, işte Phil Collins'in kızı dedirtiyor!

İçerik, filmin görselliği karşısında zayıf kalıyor.

ORJİNAL ADI Mirror Mirror
YÖNETMEN Tarsem Singh
OYUNCULAR Julia Roberts, Lily Collins, Armie Hammer, Nathan Lane, Jordan Prentice, Mark Povinelli, Joe Gnoeffo, Danny Woodburn, Sebastian Saraceno, Martin Klebba, Ronald Lee Clark, Robert Emms, Sean Bean, Michael Lerner
YAPIM 2012 ABD
SÜRE 107 dk.
DAĞITIM Pinema

Tarsem Singh'in niyeti zaten aile filmi yapmaktır. Bu amacına ulaştığını söyleyebiliriz. Fakat burada da sanat yönetimi konusunda iddialı ve ağıdalı.

BÜYÜK MUCİZE

ÖYKÜNÜN ASLINI, GELİŞMELERİ GÜN GÜN İZLEMİŞ OLANLARIN HATIRLAMASI muhtemel, çünkü belli ki vaktiyle dünya çapında pek ünlü olmuş bir olay. 1980'lerin sonunda üç gri balina, Kuzey Kutbu'nun buzulları arasında sıkışıp kalınca, hayatlarının tehlikede olduğunu fark eden insanlar harekete geçmişler. Bu hadisenin haberleri hatırında kalmayanlar için ise, ABD ve hatta dünya çapına yayılan balinaları kurtarma operasyonunun öyküsü, "Büyük Mucize"de anlatılıyor.

Yerel bir kanalın Alaska'nın Barrow kasabası muhabiri Adam Carlson, haber bulmakta zorlandığı bir anda buzlarda mahsur kalmış olan balina ailesini keşfeder. Her şey Adam'ın bunu haber yapmasıyla başlar. Adam'ın eski sevgilisinin bir Greenpeace gönüllüsü olması ve soluğu Alaska'da alması da işe hem aktivizm, hem eğlence, hem romantizm katacaktır. Baskılar sonucu buzları kırarak akan mavnanın sahibi petrol şirketi, onu helikopterlerle taşımaya becerebilecek olan ulusal muhafızlar, balina avcılığı yapan ama bu kez türü tehlikedeki hayvanlar için çalışan yerli halk, büyük haber için ülkenin kuzey ucuna üşüşen medya, Başkan'ın ofisi, hatta yakınlardaki Sovyet gemisi bile balinalar için güçlerini birleştirir. Bir ara, buz kırmak için ev yapımı bir küçük alet satan iki kardeş bile balinaların yardımına koşmaya Alaska'nın yolunu tutar!

Buzlar arasına sıkışmış bir balina ailesinin kurtarılması, ne kadar dokunaklı olursa olsun, aslında bir uzun metrajlı filmin konusu olması zor olacak sadelikte bir öykü. Ancak bunu, hükümetin politik uyanıklığından medyanın açgözlülüğüne, şirketlerin kâr hirsından halkın çevre meselesine duyarlılığına kadar, birçok yan öyküyle besleyerek zenginleştirince, ortaya dikkate değer bir film çıkıyormuş.

"Büyük Mucize"nin asıl başarılı olduğu yer, meselenin izleyicide uyandırdığı hassasiyet. Bu yüzden o kocaman kırılğan canlıların kurtarılması için verilen mücadelenin her yaşta seyirciye etkileyici gelmesi muhtemel. Dramdan çıkar sağlamaya çalışanları göstererek başlayan ama

giderek herkesin 'iyi' yanlarını ortaya çıkaran bir şekilde ilerlemesi, filmin bile isteye 'naif' bir havaya bürünmesinin göstergesi. Hayvanları kurtarmanın işleri olmadığını düşünen -üstelik bunu bir halkla ilişkiler çalışması olarak düşünen üstlerine kıyasla haklı olan- o çok sert albayın yumuşaması bir yana, kurtarmaya katkıda bulunduktan sonra kendisini iyice balinalara adayan patron, naiflik adına, inandırıcılığın da iyice kaybedildiği unsurlar aslında. Boş durmak ve iddiaya girmek dışında bir şey yapmadığını gördüğümüz Sovyet gemisi de, hayvanlar sözkonusu olunca herkesin yumuşaması kapsamında devreye giriyor. Yoksa, Soğuk Savaş'ın henüz sürdüğü bir sırada, filmdeki karakterler gibi anlatının kendisinin de kurtarıcılığı kızllara vermeye niyeti yok. Yani o naiflik, en iyi ihtimalle Soğuk Savaş'taki düşmana abilik taslayan haliyle, aslında düşünülmemiş, çocukça bir duruşun değil, ideolojik bir tutumun ifadesi.

Medyatik rekabet, filmin en sahici yanlarından biri. Kendini kanıtlamaya çalışan esas oğlan için, bencil reyting kaygısı yerini dünyanın gerçek dertlerine bıraktığında her şeyin anlam kazanması gibi; "The Office" dizisinin ve muhtelif komedilerin oyuncusu John Krasinski'nin şaşkın ve her halükarda yakışıklı hallerinin de katkısıyla.

Greenpeace'çi genç kadının varlığı, politikacıların ve kapitalistlerin 'insafa' gelişlerinin bir baskı sonucu gerçekleştiğini göstermek için anlamlı. Diğer yandan, filmin, finalde de yapılan 'yardımların' arttığını gördüğümüz, bir şirket gibi çalışan Greenpeace'in reklamına döndüğünü hissettirmiyor değil. Drew Barrymore da öfkeli bir genç kadın olarak, kendisine en çok yakışan rollerden birinde görünüyor.

Sondaki sürprizle, kapanış jeneriğinde hakiki olayın medya görüntülerinden parçaların gösterilmesiyle, filme daha bir ruh katılmış oluyor.

Buzları kırıp üç balinanın kurtarılması hikayesini bu kadar zenginleştirmek, takdire şayan.

Balinaları kurtarmak için dünyayı oraya yığarken, balina avcısı yerli halka tepeden bakmayı ihmal etmiyor.

ORIJİNAL ADI Big Miracle

YÖNETMEN Ken Kwapis

OYUNCULAR Drew Barrymore,

John Krasinski, Ted Danson,

Tim Blake Nelson, Kristen Bell,

Vinessa Shaw, Dermot Mulroney

YAPIM 2012 ABD-İngiltere

SÜRE 107 dk.

DAĞITIM UIP

Buzlar arasına sıkışmış bir balina ailesinin kurtarılması uzun metrajlı bir filmin konusu olmakta zorlanacak sadelikte ama burada işe yarıyor.

KAOS: ÖRÜMCEK AĞI

YÖNETMEN Cem Gül

OYUNCULAR Gökhan Mumcu,

Rojda Demirer, Cemal Hünel,

Levent Can, Bora Akkaşan, Selçuk Özer

YAPIM 2012 Türkiye

SÜRE 100 dk.

DAĞITIM Tiglon (Dada Film)

Cem Gül'ün ilk filmi,
aksiyon çitasını
yükseltme iddiasını
doldurmaktan
kilometrelerce uzak.

İDDİALİ BİR AKSİYON OLMA 'İDDİASI'NDAKİ YERLİ FİLM "KAOS: ÖRÜMCEK AĞI" NIN ANA karakteri Mete adında SAT komandosu bir yüzbaşı. Bir gün hamile karısı suikasta kurban giden Mete, Meltem adındaki bir kadın tarafından peşindeki adamlardan kurtarılır. Zamanla, uluslararası bir örgütün Türkiye'nin de bir parçası olduğu büyük bir komplo planladığı ortaya çıkar. Bu konponun devreye sokulduğunu anlayan Mete ve devlete bağlı Ulusal Güvenlik Teşkilatı'na mensup Meltem, Türkiye'yi ve dünyayı büyük bir felaketten kurtarmak zorundadır.

"Kaos: Örümcek Ağı"nın görüldüğü gibi konusunun uçukluğu konusunda örnek aldığı Hollywood aksiyonlarından hiçbir aşağı kalır yanı yok. Akademisyenlerin, sosyologların ve siyaset bilimcilerin muhtemelen on yıllarca üzerinde çalışacakları koskoca Arap Baharı'nı bile komplosunun bir parçası yapmaktan kaçınmıyor! Ancak örnek aldığı filmlerle benzerliği burada bitiyor. İfadelesiz suratlı ana karakterini, dökülen özel efektlerin, acemice çekilmiş aksiyon

sahnelerinin ve "O tam bir vatan hainiydi" gibi en iyi ihtimalle komik diyalogların ortasına atıyor.

Klişelere odaklanalım: Aksiyon filmleriyle dalga geçiliyor olunsaydı bile akla gelmeyecek klişeler, adeta bir geçit törenindeymiş gibi ardı ardına sıralanıyor. Kucağında kedi seven baş kötünden, kötüler viski içmelerinden anlamaya kadar, ne ararsanız bulabilirsiniz.

Oyunculukların filmin diğer alanlarındaki 'özen'den aşağı kalır yanının olmadığını belirtmeye gerek yok herhalde. Filmin yönetmeni Cem Gül'ün ilk filminde hiç de iyi olmayan bir başlangıç yapmadığını belirterek, filmin aksiyon çitasını yükseltme iddiasını doldurmaktan kilometrelerce uzak olduğunu belirtmek; ancak Türkiye'nin yapım şartlarının daha iyi olduğunu sürekli kendimize hatırlatmamız gerekiyor. [\[1\]](#)

İzlediğiniz vasat aksiyonların değerini bilmenizi sağlıyor. Hatta kendinizi kaptırırsanız onları başyapıt gibi görmenize neden olabilir!

Ticari yerli filmlere karşı uzun sürecek bir önyargıya neden olabilecek kadar 'iddialı'.

BÜYÜK MUCİZE

PAMUK PRENSES'İN MACERALARI

ŞANSA BAK

TİTANLARIN ÖFKESİ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
BÜYÜK MUCİZE					★★	
KAOS: ÖRÜMCEK AĞI					★	
PAMUK PRENSES'İN MACERALARI					★★★★	★★★★
ŞANSA BAK		★★★★★			★★★★★	★★
TİTANLARIN ÖFKESİ	★★			★★	★★	★★★★
AÇLIK OYUNLARI	★★★★	★★★★★			★★★★	
AŞKIM BENİM					★★	
EL YAZISI						★★
ELVEDA İLK AŞK					★★	
GİZEMLİ ADAYA YOLCULUK				★★	★	
GÖKTEN BİR UYDU DÜŞTÜ						★★
GRI KURT	★★★★	★★★★		★★★★★	★★	★★★★
J. EDGAR		★★★★★			★★★★	★★★★★
JOHN CARTER: İKİ DÜNYA ARASINDA				★★	★★	
ÖLÜM DENİZİ		★★★★★		★★★★	★★★★	
ÖLÜM YOLCULUĞU		★★			★★	
PATLAK SOKAKLAR: GERZOMAT			★	★		
SİĞİNAK	★★★★	★★★★★		★★★★	★★★★	★★★★★
SİYAHILI KADIN	★	★★★★	★	★★	★★	★★
SON VURGUN				★★		
SÜPERTÜRK						★
TEKSAS ÖLÜM TARLASI		★★★★			★★	★★
İSTİLA		★★★★		★★★★		★★★★★
MİKROFON		★★			★★★★	
ÖLÜMCÜL TAKİP		★★		★★		

FESTİVAL, ALİN, SİYAD DEMİŞKEN...

Yaklaşık 50 ülkede üyesi bulunan, film eleştirmeni ve sinema yazarlarını çatısı altında toplayan saygın bir örgütün yönetiminde başarıyla yer alan ve SİYAD'ı başarıyla temsil eden Alin'i bir kez de buradan kutluyor, sevgilerimi yolluyor, başarılarının devamını diliyorum.

SİNEMA GÜNDEMİ AÇISINDAN YOĞUN BİR HAFTAYDI VE DAHA DA YOĞUN BİR HAFTAYA GİRİYORUZ. BİZİ BEKLEYEN YOĞUNLUK, HER şeyden önce festivalden kaynaklanacak ve tabii ki bunu şikayet konusu edecek değildir.

31. İstanbul Film Festivali, her zamanki gibi iştah açıcı bir programla iki hafta boyunca aklımızı başımızdan alacak gibi görünüyor. Kendi adıma, "Bir Çin Sinema Geleneği: Wuxia"daki sekiz film başta olmak üzere, ki beş tanesini daha önce birkaç kez seyretmiş bulunuyorum, 2012'de de son yıllardaki ortalamama uygun olarak en az 30 film izlemeyi hedefliyorum. Alin Taşçıyan'ın "İstanbul Film Festivali Çıldırılmış Olmalı" başlıklı yazısında dediği gibi, filmler ve yabancı konuklar arasında koşturmaktan çoğumuzun belinin büküleceği bir süreç var önümüzde.

Alin Taşçıyan demişken... İki yıldır FIPRESCI (Uluslararası Film Eleştirmenleri Federasyonu) Başkan Yardımcılığı görevini yürüten sevgili Alin'in, 25 Mart'ta İtalya'nın Bari kentinde yapılan FIPRESCI Genel Kurulu'nda alınan karar doğrultusunda iki yıl daha bu görevde kalması kararlaştırıldı. FIPRESCI'de başkan yardımcılıklarının sayısı iki. Başkan Jean Roy'un diğer yardımcısı da Macar film eleştirmeni György Karpati olarak belirlendi. Belirteyim ki Alin Taşçıyan'ın başkan yardımcılığına devam kararı, Genel Sekreter Klaus Eder'in teklifi üzerine, oylamaya gerek duyulmadan alkışlar arasında alınmış. Roy'un ki de öyle...

Yaklaşık 50 ülkede üyesi bulunan, dünyanın tüm film eleştirmeni ve sinema yazarlarını çatısı altında toplayan saygın bir örgütün yönetiminde başarıyla yer alan ve SİYAD'ı başarıyla temsil eden Alin'i bir kez de buradan kutluyor, sevgilerimi yolluyor, başarılarının devamını diliyorum. Onu eminim bir süre sonra FIPRESCI Genel Sekreteri ve FIPRESCI Başkanı olarak da göreceğiz ve SİYAD üyesi bir arkadaşımızla gurur duymayı sürdüreceğiz.

SİYAD demişken...

Ülkemizdeki en eski, en köklü ve süreklilik arz eden sinema örgütü olan SİYAD, bir eleştirmen örgütü olarak sık sık eleştiri de alır bilindiği gibi ve bu son derece normaldir. Kimi zaman kızgınlıkla, kimi zaman öfkeyle, kimi zaman hasetle dile getirilen bu eleştirilerin tümünün başımızın üstünde yeri vardır. Af buyurun ama çapsiz çupsuz, SİYAD'ın kapısından içeri girememenin kompleksini haklı olarak üzerlerinde taşıyan, Bremen Mızıkacıları gibi birbirlerine omuz vermeye çalışan kimilerini de ciddiye bile almayız. Arka Pencere okurlarının büyük çoğunluğunun da okuduğunu sanıyorum; Radikal'in sinema yazarlarından Uğur Vardan'ın, 14 İstanbul'a yönelik sansürcü-jurnalci zihniyeti eleştiren bir yazısı üzerine, özellikle bazı İslamcı gazetelerde Vardan'a ve onun üzerinden de SİYAD'a yönelik bir tehdit-küfür kampanyası başladı. Ve aslında bu meseleden, hızla düzey kazanan bir tartışmanın filizlendiğini görmek de mümkün oldu. Fatih Özgüven, Nihal Bengisu Karaca gibi sinema yazarlarının ve kusura bakmasın ama yazılarını okuduğumda ve televizyon programlarına denk geldiğinde bana hep kafası çok karışık bir sinemasever-akademisyen havası veren Yusuf Kaplan'ın da bir ucundan dahil olduğu bu tartışma, Uğur Vardan'ın altını çizdiği gibi, "İslami sinema Türkiye'de neden gelişmiyor? Un var, şeker var, para var ama neden bir türlü helva yapamıyorlar?" noktasına geldi dayandı. Sanırım bu tartışma biraz daha gelişecek ve hatta uzunca süre ısrarla Zaman gazetesindeki yazılarında benzer sorular atan Ekrem Dumanlı gibi isimlerin de katılımıyla biraz daha boyutlanacak. Yalnızca 10 yıllık AKP iktidarı döneminde değil, 12 Eylül'den beri, 30 yılı aşkın süredir ülkemizde İslami Sinema adına 'uluslararası çapta' bir film ortaya konamamış olmasının

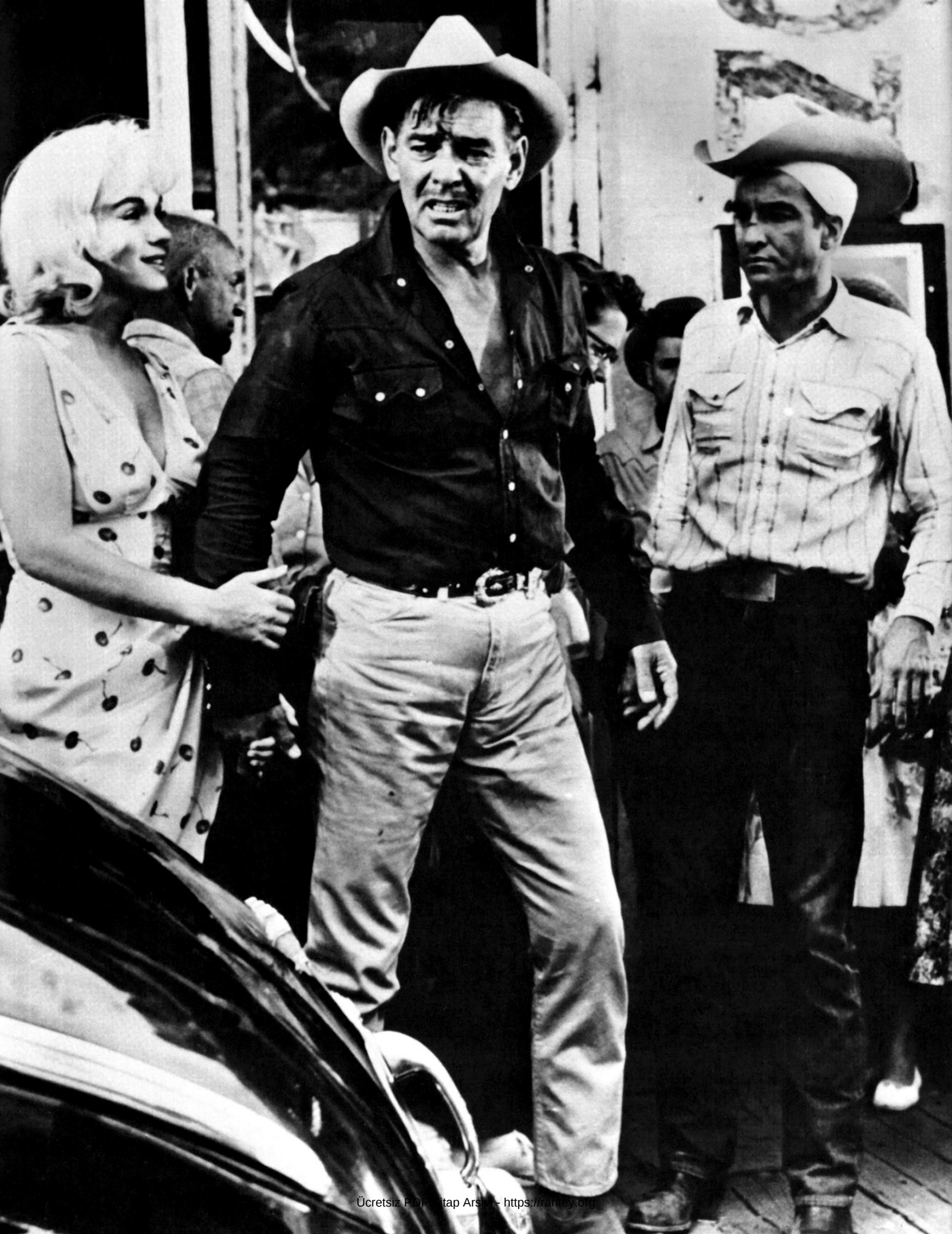

sırlarını doğrusu ben de çok merak ediyorum.

Merak demişken, merak ettiğim bir şey daha var: Zeynep Özbatur Atakan, Mehmet Altıoklar, Baran Seyhan, İsmail Güneş, Mehmet Güler, Atilla Engin ve Ahmet Haluk Ünal'dan oluşan bir heyet, sinema meslek birliklerinin temsilcileri olarak 28 Mart'ta TBMM'yi ziyaret ederek, Anayasa Uzlaşma Komisyonu üyeleriyle görüşlerini ve beklentilerini paylaştılar. Çoğunu şahsen de tanıdığım, çalışmalarına gerçekten saygı duyduğum sinemacıardan oluşan heyetin Meclis'te grubu bulunan partilerin grup başkan vekilleriyle ayrı ayrı görüşeceklerini de okudum...

Bu görüşmelerin nasıl geçtiği, kimin ne dediği, hangi partinin ne tutum aldığı, sinemamız için hangi sözlerin verildiği vb. umarım bir şekilde kamuoyuna da yansıtılır. Yeni anayasa çalışmalarının Türkiye'ye ne getireceği belli de, sinemamıza ve sinemacılarımıza nasıl yansıtılacağını tüm samimiyetle merak ediyorum.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

UYGUNSUZLAR

Değişmekte olan dünyaya 'uygunsuz' kalan üç yorgun ruhun hikayesi bu. 1961 tarihli "Uygunsuzlar" (The Misfits), Gable, Monroe, Clift ve Wallach'tan oluşan oyuncu kadrosu, Arthur Miller'in kaleminden çıkan senaryosu ve John Huston'ın rejisiyle akıp giden bir şaheser.

DAHA AÇILIŞ JENERİĞİNDE MERAMINI ANLATMAYI BECEREN FİLMLERDEN "UYGUNSUZLAR". BİRBİRLERİNİ TAMAMLAMAYAN

üç puzzle parçası açılış jeneriğindeki kredilere eşlik eder. İçinde yaşadığımız dünyanın, varoluşun ve elbette kadın-erkek ilişkilerinin sabırla çözülmesi gereken bir puzzle'ın parçalarıymışçasına karşımıza çıktığı bu jenerik, aynı zamanda birçok bakımdan farklı olan, ayrılan üç karakterin birbirlerine 'uyum sağlama' çabalarının da simgesine dönüşüyor.

Ünlü yazar Arthur Miller'in o zamanki eşinden ayrılıp Marilyn Monroe'yla evlenmesi arifesinde yazdığı senaryoyu kaynak alır John Huston'ın filmi. Yıl 1961'dir. Miller'in senaryosu, kementini can çekişen westerne ve değişen dünyaya ruhen bir türlü ayak uyduramayan üç ana karakterine atar. Kariyerlerinin yükseliş dönemlerini geride bırakmış ve yakın zamanda üçünü de bekleyen hazin sondan haberdarlanmış gibi bu projede hayli melankolik performanslara imza atan Clark Gable, Marilyn Monroe ve Montgomery Clift'in varlığıyla daha da değerlenen öykü, topluma 'uygunsuz' olmanın resmini çiziyor adeta. 1960'larla birlikte kapanmakta olan bir devrin ardından ağıt yakıyor bu film. Sert erkeklerin ve aşk arayan kadınların yerini serbest ilişkiler ve özgür seks peşindeki erkek ve kadınların alacağı bir dünyada türünün son örnekleri gibi sunuluyor filmin kahramanları.

Film ABD'nin çöl eyaleti Nevada'nın hacimli şehri Reno'da açılır. Önce Guido'yla (Eli Wallach) tanışırız. Bu bıçkın araba tamircisi, taze dul Roslyn'le (Monroe) tanışır tanışmaz ona vurulur. Kadın hiç yanında olmadığından şikayet ettiği kocasından boşanmak üzeredir. Guido ne kadar uğraşsa da kadını tavlazamaz.

Ne zaman ki çapkın dostu Gay'le (Gable) buluşup iki tek atmak için bir bara gider, Roslyn ve kart arkadaşı Isabelle (filme müthiş bir doğallık katan Thelma Ritter) ile yeniden karşılaşırlar. Guido'nun yapamadığını kovboy eskisi Gay tüm nezaketiyle başarır: Roslyn'i (tabii Isabelle'le birlikte) taşradaki kır evine gezmeye gitmeye ikna eder. Orada karşılaşacakları rodeocu Perce'le (Clift) birlikte önce bir rodeoya katılacak, sonra da yaban atı avına çıkacaklardır. Tüm bunlar esnasında bütün karakterlerin hem birbirlerine hem de dış dünyaya olan 'uygunsuzlukları' her yönüyle açığa çıkacaktır.

"Uygunsuzlar", Miller'in 50 yılı aşkın süren yazarlık kariyerinde kaleme aldığı birkaç sinema senaryosundan ilki. Yazar belki de bu yüzden ustalığını 'olaylar' üzerinde değil, 'karakterler' üzerinde konuşturur. Senaryo konusundaki deneyimsizliğini karakterlerine yüklenerek kamufle eder. Her bir karakteri, yazdığı enfes diyalogların da yardımıyla derinlemesine tanıtır.

Arthur Miller'in diyalogları her karakterin arka planını ilmek ilmek örür. Örneğin Roslyn, Guido'nun yıllar önce ölen karısıyla ilişkisini 'kadınsı' bir bakış açısıyla değerlendirir ve adamın aslında aklının ucundan bile geçmeyen yorumlar yapar. Guido'ya karısıyla ilişkisinin görüldüğü kadar mükemmel olmayabileceğinin ipuçlarını gösterir. Gerçi Guido, Roslyn'in bu 'dobra' muhabbetine kafasındaki 'ideal'i yitirdiği için aynı içtenlikle yanıt vermez.

İlginçtir, üç karaktere de onları canlandıran oyuncuların personalarından bir şeyler eklenmiştir. Marilyn'i daha ilk karede ayna karşısında makyaj yaparken görürüz, dahası kocasından boşanacağı duruşmaya

hazırlanmaktadır. Karakteri de kendisi gibi yaralı bir aileden gelmiştir. Hiçbir ilişkisinde dikiş tutturmadığının altını özellikle çizer. Filmdeki bütün erkekler ondan istifade etmek için fırsat kollarlar.

Gay ise tam bir kadın avcısı olmasına karşın yavaş yavaş devrinin geçtiğinin farkında bir kovboy eskisidir. Clark Gable "Uygunsuzlar" için boşuna "Hayatım boyunca doğru dürüst oynayabildiğim yegane film" dememiştir, yitik ruhlı, hiçbir yere kök salamamış Gay gibi o da sanki yaklaşmakta olan 'son'u hissetmektedir.

Filmdeki tüm karakterlerin ortak noktası insanlar tarafından hor görülme ve değişmekte olan zamana ayak uyduramamaktan şikayet etmeleridir. Roslyn "Bir türlü alışamadığım şey bu: Her şey sürekli değişip duruyor" der.

Nitekim finaldeki yabani atları yakalamaya çıktıkları sekans, hepsinin içten içe yaşadığı varoluş krizini tüm çıplaklığıyla açığa çıkarır. Miller ilk saniyeden itibaren 'kadın' ve 'erkek'i tipik cinsiyet özellikleriyle kodlar: Roslyn'in duyarlılığı ile Gay'in düşüncesizliği film boyunca çatışır.

İlginç bir şekilde film 'ölüm'e dair de öngörülerde bulunur. Perce rodeoda ölümünden dönünce Roslyn gözyaşlarına boğulur ve Gay'e "Ya ölseydi?" diye sorar. Gay'in yanıtı manidardır: "Tatlım, hepimiz bir gün öleceğiz. Ölmek de yaşamak kadar doğal. Ölmekten korkan yaşamaktan da korkar."

Gable çekimler tamamlanır tamamlanmaz 59'undayken, Monroe ise ondan aylar sonra 36'sında hayata gözlerini yumar. Film ikisinin de son filmi olarak kalır. Clift ise yalnızca üç filmde daha rol alır ve "Uygunsuzlar"dan beş yıl sonra, o da henüz 45'indeyken ölür. ■

İSTANBUL FİLM FESTİVALİ'NDE KAÇIRILMAYACAK 11 İYİ FİLM

15 günde 200'den fazla filmin gösterileceği festival bu yıl 31. kez sinemaseverlerle buluşuyor. Filmkoliklerin maratonuna küçük bir katkı sağlamak amacıyla, Arka Pencere yazarları olarak 11 film önerimizi sıraladık.

S ADECE İSTANBUL'UN YA DA TÜRKİYE'NİN DEĞİL, DÜNYANIN EN ÖNEMLİ SINEMA ETKİNLİKLERİ ARASINDA YER ALAN İSTANBUL

Film Festivali, 31. yılında yine baharı eşsiz bir şölene çeviriyor sinemaseverler için... Dünya sinemasından en yeni ve önemli örnekler, usta yönetmenler, yerli-yabancı klasikler, Türk sinemasının bugününü yansıtan nitelikli yapıtlar, özel toplu gösteriler 15 gün boyunca salonlarda resmi geçit yapacak adeta... İki hafta içerisinde elbette 200'ü aşkın filmi seyretmek mümkün değil. Sizler zaten katalogdan izleyeceklerinizi seçmiş, kendi programınızı yapmışsınızdır. Biz de Arka Pencere ekibi olarak, mutlaka görmenizi tavsiye edeceğimiz 11 film belirledik. Kimi klasik, kimi yepyeni olan bu dikkat çekici yapıtları da beyazperdede izleme şansını kaçırmayın deriz...

1 SEZAR ÖLMELİ (CESARE DEVE MORIRE, 2012)

Festivalin 'Yıllara Meydan Okuyanlar' bölümünde, geçen ay Berlin'de Altın Ayı kazanan bir Taviani Kardeşler filmi hemen dikkat çekiyor. 80'li yaşlarda olan Paolo ve Vittorio Taviani kardeşler, "Babam Ve Ustam" (Padre Padrone), "Kaos" gibi klasiklerinden süzülüp gelen ustalıklarıyla, halen dimdik ayakta olduklarını "Sezar Ölmeli" ile gösteriyorlar. Üstelik son derece 'yenilikçi' ve 'zorlu' bir tarz deniyorlar bu defa. Oyuncu kadrosunu, Roma'nın yüksek güvenlikli hapishanelerinden Rebibbia'daki mahkûmlardan oluşturmuşlar. Amaçlarıysa, William Shakespeare'in "Jül Sezar" adlı oyununu sahnelemek... Sezar, Brütüs gibi karakterleri canlandıran mahkûmların oyundaki rolleriyle gerçek kimlikleri arasında gidip geldikleri "Sezar Ölmeli", festivalin en hoş sürprizi.

2 SADE BİR HAYAT (TAO JIE, 2011)

Hong Kong sinemasının geçen yılki en başarılı yapıtlarından biri 'Dünya Festivallerinden' bölümünde gösteriliyor... 1980'lerden bu yana rol aldığı 100'ün üzerinde filmle ülkesinin en popüler oyuncularından olan Andy Lau, bu duygu yüklü yapıtta oyunculuğunu konuşturmuş. Kalp krizi geçirince, 60 yıldır çalıştığı ailenin yanından ayrılıp huzurevine yerleşen bir dadı ile elinde büyüyen Roger'in hikayesi bu. En az annesi kadar sevdiği bu yaşlı kadını yalnız bırakmamaya karar veren Roger'in, gerçeklere dayalı öyküsünde dadı rolündeki Deannie Yip de çok başarılı. Hemen hatırlatalım, bu rol kendisine Venedik Film Festivali'nde en iyi kadın oyuncu ödülü de kazandırdı. Daha ziyade aksiyon örnekleriyle tanıdığımız Hong Kong sinemasının, duygulara da rahatlıkla hükmedebileceğini bu filmle göreceksiniz.

3 HOŞÇA KAL (BÉ OVIDÉ DIDAR, 2011)
Cafer Panahi ile birlikte 'İran hükümetine karşı suçlarından' dolayı tutuklanan ancak 48 saat sonra salıverilen Muhammed Rasulof'un yeni filmi, yönetmenin bir bakıma kendi hikayesi. Tahran'da yaşayan ve ülkeden ayrılmak için vize arayan genç kadın avukat, kocasının da siyasi tavrından ötürü sürgüne gönderilmesi üzerine karnındaki çocuğunu düşürüp, bir şekilde kaçmaya çalışıyor filmde... 'Sinemada İnsan Hakları Yarışması' bölümünde gösterilecek olan "Hoşça Kal", geçen yıl Cannes'da en iyi yönetmen ödülü kazanmış, Antalya'da ise Gençlik Jürisi ile SİYAD ödülünü kucaklamıştı. "Bir Ayrılık"la (Jodaeiye Nader Az Simin) Oscar dahil tüm festivalleri sallayan İran sinemasından, bir başka çarpıcı örnek olarak mutlaka izlenmesi gereken filmde başroldeki Leyla Zareh tek kelimeyle büyüleyici.

4 BASKIN (SERBUAN MAUT, 2011)
Umulmadık bir çıkış yapan Endonezya sineması, dünya çapında geniş dağıtım ağına giren "Baskın" filmiyle festivalde temsil ediliyor. Seyirciye fazla sert gelebilecek şiddet sahneleri sebebiyle 'Geceyarısı Çılgınlığı' bölümünde gösterilecek olan "Baskın", genç rejisör Gareth Evans'ın yazıp yönettiği üçüncü uzun metraj... Toronto'da 'Halkın Seçimi' ödülü kazanan, Asyalı yeni aksiyon starı Iko Uwais ile Endonezya judo şampiyonu Joe Taslim'in başrolleri paylaştıkları film, bir özel timin nefes kesen, kanla yıkanmış serüveni... Cakarta'nın fakir mahallelerindeki bir apartmana baskın düzenleyerek peşine düştikleri uyuşturucu tüccarını yakalamak isteyen özel tim; katillerin, çetelerin, hırsızların barınağı haline gelmiş bu binada, ışıklar ve tüm kapılar üzerlerine kapatılınca mahsur kalıyor...

5 CEZAYİR SAVAŞI (LA BATTAGLIA DI ALGERI, 1966)
En iyi yabancı film, yönetmen, özgün senaryo dallarında Oscar'a aday olan, Venedik'te Altın Aslan ve FIPRESCI ödülleri kucaklamış, ölümsüz bir 'gerilla' filmi. Festivalin 'Devrimin Filmini Çekmek' bölümünde gösterilecek olan Gillo Pontecorvo imzalı bu başyapıt, Cezayirlilerin özgürlük mücadelesinin 1954 ile 1957 yılları arasındaki dönemine odaklanarak Fransız istilasını ve devrimci gerillaların verdiği mücadeleyi çok gerçekçi bir üslupla perdeye taşıyor. Yaklaşık yarım asırdır büyük tartışmalara sebep olan, siyasal şiddete ve silahlı ayaklanmaya özendirme suçlanan, Fransa'nın yanı sıra ülkemizde de çok zor seyirciyle buluşan siyah-beyaz klasik, aynı zamanda sinema sanatının yeri geldiğinde kitleleri nasıl etkileyebileceği üzerine de başlı başına bir ders.

6 KADINLAR (ELLES, 2011)
Juliette Binoche hayranları, kadın hakları savunucuları ve de yeni Polonya sinemasını merak edenler 'Dünya Festivallerinden' bölümünde yer alan "Kadınlar" ı kaçırmamalı. Zira Polonyalı, ödüllü kadın yönetmen Malgorzata Szumowska işlenmesi en zor konulardan birine el atarak 'öğrenci fahişeliği'ni beyazperdeye taşıyor. ELLE dergisi için bu konuda bir makale hazırlayan Parisli iki çocuk annesi, araştırmacı gazeteci Anne, yaptığı röportajlar neticesinde aile ve cinsellik hakkındaki en sarsılmaz inançlarını sorgulamaya başlıyor. Bir yanda toplum ve ahlak değerleri, öte yanda kadın özgürlüğü kavramlarını masaya yatıran film, konuyu derinlemesine işlerken olumlu veya olumsuz hiçbir yargıda bulunmayarak yorumu seyirciye bırakmayı tercih ediyor.

7 YARI YOLDA (HALT AUF FREIER STRECKE, 2011)
Son Cannes festivalinde 'Belirli Bir Bakış En İyi Film' ödülü alan Alman filmi. Andreas Dresen'in yönettiği "Yarı Yolda", sayılı günü kalan bir adamın dramatik öyküsü. Film benzerlerinden ayıran en önemli özelliği, klasik anlamda bir senaryosunun olmayışı. Bunun yerine tamamen doğaçlama diyaloglarla ilerleyen yapım, tahminlerin aksine ölümü de anlatmıyor. Asıl konu, genelde hepimizin düşünmekten kaçındığı 'ölümle yüzleşme' fikri... Beyin tümörü teşhisi konulan Frank, karısını, çocuklarını, eski sevgilisini ve hayatındaki diğer tüm insanları kısa süre sonra geride bırakacağını düşünürken, diğer yandan 'ölüm'ün ne menem bir şey olduğuna da kafa yoruyor. Kara mizahı dramla harmanlayan "Yarı Yolda", Frank kadar bizleri de bu konuda düşündürcek.

8 AŞKIN KARANLIK YÜZÜ (THE DEEP BLUE SEA, 2011)
Ülkemizde "Neon İncil" (The Neon Bible) ve "Keyif Evi" (The House of Mirth) filmleriyle tanınan yönetmen Terence Davies, festivalin 'Yıllara Meydan Okuyanlar' bölümünde son yapıtıyla karşımızda. 2008'de çektiği "Zaman Ve Şehre Dair" (Of Time And The City) adlı belgeselde Liverpool'a kamerasını çeviren Davies, bu defa Londra'yı merkez alarak, Terence Rattigan'ın 1950'lerde geçen oyununu sinemalaştırıyor. Hâkim kocasının ruhsuzluğundan bıkarak lüks yaşamına rest çeken ve delice tutkun olduğu ordu pilotu sevgilisinin yanına taşınan Hester'in romantik öyküsü bu... Rachel Weisz'ın hüznü ifadesiyle rolüne eldiven gibi uyduğu "Aşkın Karanlık Yüzü", yasak aşk, bastırılmış arzular ve yalnızlık üzerine epeyce kelimeler eden, nitelikli bir yapıt.

9 GURBET KUŞLARI (1964)

Birkaç senedir Türk sinemasının önemli yapıtlarını restore ettiren benzersiz bir çalışmaya imza atan festival, bu yıl Halit Refiğ'in başyapıtlarından birini sunuyor. Senaryoyu Orhan Kemal'le birlikte yazan Refiğ, daha iyi bir hayat ümidiyle Maraş'tan İstanbul'a gelen bir ailenin yaşam savaşını ve kaçınılmaz çöküşünü anlatıyor. Özenli siyah-beyaz görüntü çalışmasıyla da öne çıkan "Gurbet Kuşları", aynı zamanda 1960'ların en büyük toplumsal sorunlarından 'göç olgusu'na çarpıcı bakışıyla da dikkat çekici. Tanju Gürsu, Filiz Akın, Cüneyt Arkın, Pervin Par, Önder Somer, Sevda Ferdağ gibi star oyuncuların adeta bir 'rüya takımı' oluşturdukları 48 yıllık yapıt, büyük şehirde ekonomik ve kültürel sorunlarla baş edemeyen ailenin dramını yürek yakan bir biçimde beyazperdede ölümsüzleştiriyor.

10 BEYAZ SAÇLI GELİN (BAI FA MO NU ZHUAN, 1993)

Hong Kong sinemasının medar-ı iftiharı olduktan sonra Hollywood'a transfer edilen, ancak "Chucky'nin Gelini" (Bride Of Chucky), "Freddy Jason'a Karşı" (Freddy Vs. Jason) gibi vasat korkular çektikten sonra yeniden vatanına dönen Ronny Yu'nun ilk dönemine ait en iyi işlerinden biri. 'Bir Çin Sinema Geleneği: Wuxia' bölümünde izlenebilecek olan "Beyaz Saçlı Gelin", sonu acıklı biten imkansız bir aşkı anlatıyor. Düşman klanla savaşmaktan yorgun düşmüş kılıç ustası Yi-hang, günün birinde 'karşı taraf'a mensup, kurtlar tarafından büyütülmüş güzel savaşçı Lien'le karşılaşır. Ama birbirlerine duydukları aşk, iki tarafın da öfkelerini kabartacak ve 'kan su gibi akacak'tır. Katıldığı festivallerden ödüllerle dönen filmin görüntüleri de büyüleyici.

11 CİNNET (DESPAIR, 1978)

Yıllar önce ülkemizdeki prömiyerini TRT'de "Ümitsizlik" adıyla ve hayli makaslanarak yapan bir Rainer Werner Fassbinder klasiği... Cannes'da Altın Palmiye'ye aday gösterilen "Cinnet", Vladimir Nabokov'un aynı adlı romanından uyarılma. Naziler'in henüz yeni yeni yükselişe geçtiği 1930'ların başlarında, Berlin'de çikolata üreticiliği yapan Rus sürgün Hermann Hermann'ın hikayesini anlatıyor film... Zamanla iflasa sürüklenen, karısı tarafından aldatılan Hermann'ın deliliğe doğru uzanan acı yaşantısını kendine has üslubuyla sinemalaştıran Fassbinder, başroldeki Dirk Bogarde'dan da büyük destek alıyor. Yönetmenin büyük bütçeyle İngilizce çektiği üç filminden biri olan "Cinnet", yenilenmiş kopyasıyla festivalde seyirciyle buluşuyor. Kaçırırsanız, üzüldürsünüz...

ÖLÜMCÜL TAKİP

İRLANDALI YAZAR KEN BRUEN'İN SİNEMAYA AKTARILAN İKİNCİ ESERİ. 'KARA-POLİSİYE' olarak tanımlanabilecek romanlarıyla bizde de tanınan Bruen'dan ilk olarak geçen sene "Londra Bulvarı"nı (London Boulevard) izlemiştik. Polisiye külliyyatın edebiyat ve sinemadaki klasiklerine hoş göndermelerde bulunan ancak tastamam bugünün dünyasını tasvir eden, gayet sert ve gerçekçi yapıdaki "Londra Bulvarı", seri katil hikayesini salt aksiyonel açıdan takip etmek yerine karakterlere de odaklanıyordu. Lakin senaryodaki kimi boşluklar, olay örgüsünün dağınıklığı sebebiyle bir 'yarı-başarı' olarak görüldü. Üstelik şahane müziklerine ve kadrodaki Colin Farrell, Keira Knightley, Ben Chaplin gibi yıldız isimlere rağmen...

Bu ikinci Ken Bruen uyarlaması da, hemen söyleyelim aşağı yukarı benzer bir kaderi paylaşıyor. Neyse ki bu defa öykü fazla karmaşık değil. Kısaca, polis memurlarını art arda öldüren bir seri katilin yakalanma sürecini izliyoruz. Zengin karakterler galerisi başta olmak üzere, Ken Bruen'in alametifarikası olan detaylar burada da mevcut. En başta tabii arka sokaklarıyla Londra geliyor. Alt sınıfın arıza bireyleri, göçmenler, plak nostaljisi ve modern dünyanın histerik yasaklarına inat baş karakterin her an her yerde sigara içmesi gibi...

Ama kuşkusuz filmi taşıyan en önemli unsur Jason Statham. Hoş o da biraz pazarlama stratejisi gibi durmuyor değil. Zira Statham filmlerini sevenler, onun deli aksiyonuna aşina olanlar benzer bir 'şamata'yı "Ölümcül Takip"ten de bekleyebilirler. Baştan uyaralım, bu bildik bir Statham filmi değil...

Bruen'in romanına sadık kalmayı deneyen, öte yandan elinde Jason Statham kozunun olduğunu da unutmamaya çalışan, öldürme ve intikam sahnelerinde şiddetin dozunu 'beklenti' içindeki seyirciye göre ayarlayan ama son tahlilde kolay kolay kimseye yaranamayan bir film bu. Oyuncunun etkin bir performansla canlandırdığı Brant karakteri, yaşadığı-gördüğü 'pislikler' neticesinde canından bezmiş, sertçe olgunlaşmış,

ele avuca sığmaz başına buyruk bir polis. Amirlerini, kanunları takmayıp 'ölümü hak eden' canileri cezalandırırken çoğu kez Clint Eastwood'un 'Kırlı Harry'sini hatırlatması da ondan... Bir yandan polise övgü ve İngiliz polisinin ne kadar iyi çalıştığı mesajları da üstümüze yağıyor. Katilin psikolojisine hiç giremememiz, olayları 'polis cephesinden' değerlendirmemiz de cabası.

Ancak "Ölümcül Takip"i 30-40 yıl öncesinin 'yeni-sağ' polisiyelerinden ayıran bir tarafı var, eşcinsel bir polis tiplmesine yer vermesi. Brant'in çalıştığı büroya amir olarak atanan, başta herkesin 'gay' diye alay ettiği Nash (Paddy Considine bu rolde gayet iyi), kısa sürede en az 'straight' polisler kadar şiddete meyyal olabileceğini ortaya döküyor. O zaman da bir gay'in neden polis olduğu sorusu akla geliyor. Tıpkı 1980'lerin sonunda TRT'de(!) gösterilen bir Amerikan polisiye dizisinin baş kahramanının 'gay' olması gibi, bu da 'sistem ve düzenimizin koruyucusu olduktan sonra gay veya başka bir şey olman fark etmez' mesajı veriliyor hissi yaratmıyor değil. Yine de beyazperdedeki en farklı 'iki partner polis'le karşılaşmak hoş tabii.

Tıpkı "Londra Bulvarı"nda olduğu gibi, İngiliz aksanının özellikle altının çizildiği "Ölümcül Takip"te Statham ve Considine'in yanında parlayan bir isim daha var. Katil rolündeki Aidan Gillen... İrlandalı oyuncu, sinemada görebileceğiniz gelmiş geçmiş tüm seri katiller arasında 'aura'sı en tedirgin edici tiplerden birine hayat veriyor. Popüler dizi "Taht Oyunları"nda da kendini ispatlayan Gillen, filmde 'gay polis'le birlikte en çok aklınızda kalacak figür olarak parlıyor.

Aşırı hızdan ötürü baş döndüren, eğlenceli bilgisayar oyunlarını andıran polisiye-aksiyonlardan ve Statham filmlerinden farklı bir seyirlik olarak tercih edilebilecek "Ölümcül Takip", kusurlarına karşın keşfe değer bir yapımdır. Ne yazık ki bu yepyeni filmin DVD baskısında herhangi bir ekstra yok...[\[2\]](#)

Michael Jackson'ın ebay sitesinden çok pahalıya alınan kavanoz içindeki dışkı, filmin en akılda kalıcı şeyi!

Henüz yazar Ken Bruen'dan dört dörtlük bir uyarlama yapılabilmemiş değil. Bekliyoruz.

ORJİNAL ADI Blitz

YÖNETMEN Elliott Lester

OYUNCULAR Jason Statham, Paddy Considine, Aidan Gillen, Zawe Ashton, David Morrissey, Ned Dennehy, Luke Evans

YAPIM/SÜRE 2011 İng.-Fransa-ABD, 97 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD

Türkçe

ŞİRKET Tiglon (Fida)

Statham filmlerinin deli aksiyonunu sevenler benzer bir 'şamata'yı "Ölümcül Takip"ten de bekleyebilirler. Ama bu film onlardan biri değil!

MİKROFON

ORJİNAL ADI Microphone
YÖNETMEN Ahmad Abdalla
OYUNCULAR Khaled Abol Naga,
 Menna Shalabi, Yousra El Lozy,
 Hany Adel, Ahmad Magdy
YAPIM/SÜRE 2010 Mısır, 120 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 2.0 DD Arapça
ŞİRKET Tiglon (Bir Film)

'Mısır baharı'nın da
 rüzgarıyla İstanbul'da
 Altın Lale
 almıştı bu 'müzik ve
 isyan' filmi.

İLK GÖSTERİMİ EYLÜL 2010'DA TORONTO FİLM FESTİVALİ'NDE YAPILAN "MİKROFON", İstanbul Film Festivali'nde Altın Lale'yi kucakladığında, Mısır'da kıvılcımlanan 'Arap Baharı'nın sonuçları alınmaya başlanmış, Hüsnü Mübarek rejimi yerini orduya bırakmıştı. Bu rüzgarın da etkisiyle ödüle ulaştığı aşık olan film, Mısır'daki isyanın başlamasının üzerinden epeyce bir süre geçtikten sonra izlendiğinde çok daha 'soğukkanlı' bir şekilde değerlendirilebiliyor şimdi. Mısır gençliğinin müzikle ilişkisi üzerinden 'sokağın dili'ni aktarmaya çalışan filmde, yıllar sonra Amerika'dan kalkıp ülkesine geri dönen genç bir adamın bakışıyla izliyoruz yaşananları. Geride bıraktığı sevgiliyle kaldığı yerden başlama niyetindeki kahramanımız, bir yandan bunun olanaksızlığını fark ediyor, öte yandan da değişen Mısır gençliğinin yeraltı hayat stili ve müziğiyle içli dışlı oluyor.

Birbirinden kopuk gibi görünen bu iki durum, aslında Hüsnü Mübarek rejiminin halk üzerinde kurduğu baskının bir bölümünü oluşturuyor ve

karakterin iki ayrı yoldan gidip aynı noktaya ulaşmasını sağlıyor.

Rejimi ve düzeni eleştiren, bu nedenle de yeraltına itilen rap müzisyenlerinin öne çıktığı bir resim ortaya koyuyor yönetmen Ahmad Abdalla. Heavy metal çalıp söyleyen genç kızlar ya da otoriteyle başları dertte olan 'protest' müzisyenler, başkarakterin çabalarıyla bir araya gelip en azından bir konserle isyanlarını ete kemiğe büründürmek istiyorlar, ama baskıyla sindirilmeleriyle sona eriyor bu serüven.

Bugünün Mısır'ında Müslüman Kardeşler'in bu gençlere karşı nasıl bir tutum sergileyeceğini bilemiyoruz, ama Mübarek rejimi altında en alta doğru itildikleri bir gerçek. Ahmad Abdalla da bir miktar oryantalist bir bakış içeren filmiyle bu durumu tespit etmeye çalışıyor, belli oranda da başarıyor bunu. Müziğin 'isyancı' ruhunu az çok hissettiriyor bizlere... [1]

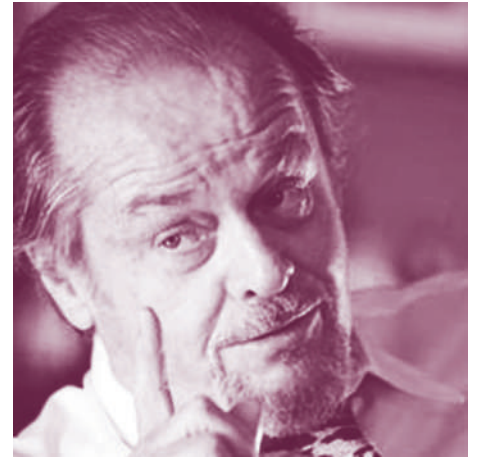
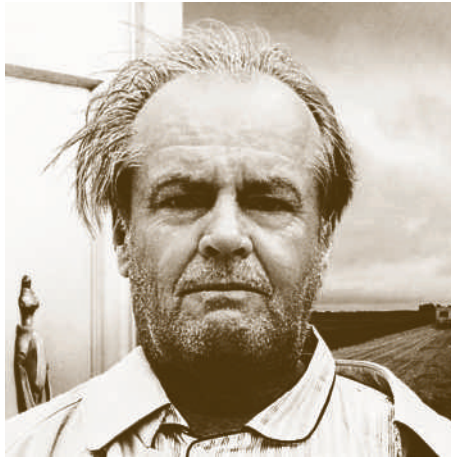
Yeraltına itilseler de müzisyenlerin her coğrafyada 'karşı duruş'un temsilcileri olduklarını, olacaklarını gösteriyor film.

Hikayede birçok karaktere yer açan yönetmen, her biri hakkında net fikirler veremiyor, biraz dağınık bırakıyor ortalığı.

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

alt yazı
AYLIK SINEMA DERGİSİ

"Sinemayla büyüyenlerin dergisi"
Her ay bayilerde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İSTİLA

ORJİNAL ADI Monsters
YÖNETMEN Gareth Edwards
OYUNCULAR Scoot McNairy, Whitney Able
YAPIM/SÜRE 2010 İngiltere, 90 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve
2.0 DD Türkçe
ŞİRKET As Sanat (Özen)

Gareth Edwards, uzaylı istilasına dair sinema tarihinin bize bellettiği kimi 'hurafeleri' gözden geçirmemizi sağlıyor.

BİLİMKURGU SİNEMASI, HELE Kİ ONUN DA ALTTÜRÜ UZAYLI İSTİLASI FİLMLERİ, özellikle pahalı görsel efektlere bağımlı olduğundan, öteden beri yüksek bütçelere mecbur kaldı. "İstila"nın en güzel yanı buna bir antitez geliştiriyor olması. Tanınmamış iki başrol oyuncusu ve ucundan kıyısından görünen bir iki yaratık dışında uzaylıları filmin sonuna kadar saklaması sayesinde yalnızca 800 bin dolara mal olmuş bir film bu. Lakin şu kadarını söyleyelim, uzaylı istilasını "Kurtuluş Günü"nden (Independence Day) daha harbi yaşatan bir atmosfere sahip. Varoluşçu duruşuyla belli bir düşünsel derinliği de olan film, ABD'nin son yıllarda, bilhassa komşusu Meksika'ya karşı takındığı dışlayıcı tavırlara dair bir altmetin de barındırıyor.

"Altı yıl önce... NASA, Güneş Sistemimiz içerisinde bir yabancı yaşam olasılığı keşfeder. Birtakım numuneler toplamak üzere gönderilen insansız bir uzay aracı, Dünya'ya yeniden dönüş esnasında Meksika'ya düşer. Çok geçmeden yeni

yaşam formlarının görülmeye başlandığı Meksika'nın yarısı karantinaya alınır. Bugün... Meksikalı ve Amerikalı askerler hâlâ 'yaratıkları' zaptetmek için çalışıyorlar." Filmin başında fotomuhabiri Andrew'la tanışırız. Gazeteden, patronunun kızı Samantha'yı bu 'tehlikeli bölge'den çıkarıp sağ salım ABD'ye getirmekle ilgili bir talimat alır. Andrew ve Samantha, Meksika'dan ABD'ye zorlu bir yolculuğa çıkarlar.

"İstila"yı ilginç kılan bir özellik de altı yıllık mücadeleden sonra insanoğlunun uzaylılara karşı elinin kolunun bağlı olduğunu kabullenmesi. İlk filmini çeken Gareth Edwards, uzaylı istilasına dair sinema tarihinin bize yıllar yılı bellettiği kimi 'hurafeleri' yeniden gözden geçirmemize neden oluyor. Son yıllarda binbir türlü kıyamet senaryoları biçilen gezegenimizin bindiği alamete ve gittiği kıyamete zekice bir yorum getiriyor. [\[1\]](#)

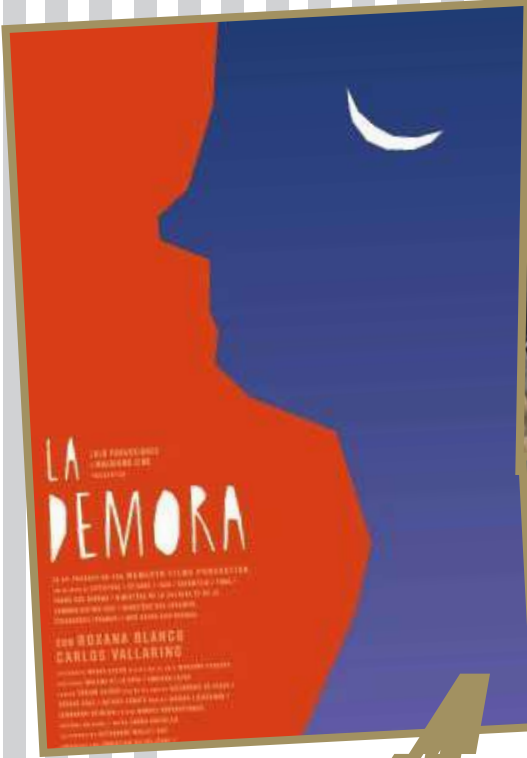
Filmde yarı belgesel bir hava var ve bu, öykünün etkisini iki kat artırıyor.

Sinema tarihindeki pek çok iyi 'uzaylı istilasası filmi' yüzünden ve mütevazı duruşu nedeniyle güme gidebilecek bir film.

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

1 - Festival'den 5 film önerisi (Bilgehan Aras)

Arka Pencere Yayın Kurulu üyeleri, ÖLÜM KARARI köşemizdeki 11'lik listeyi oluşturan, 31. İstanbul Film Festivali'nden 5'er film önerilerini paylaşıyorlar sizlerle... Dergimizin görselliğinden de sorumlu olan Bilgehan Aras'ın listesiyle başlıyoruz: "Yalnız Gezegen" (The Loneliest Planet), "Yasak Aşk" (En Kongelig Affære), "Hoşça Kal" (Bé Omid É Didar), "Duvar" (Pink Floyd The Wall), "Kadınlar" (Elles).

2 - Festival'den 5 film önerisi (Okan Arpaç)

Yayın Kurulu'nun en yeni üyesi Okan Arpaç, 5'lik öneri listesini klasiklerden oluşturdu: "Cezayir Savaşı" (La Battaglia Di Algeri), "Cinnet" (Despair), "Kumpanya" (O Thiasos), "Priscilla, Çöller Kraliçesi" (The Adventures Of Priscilla, Queen Of The Desert), "Gurbet Kuşları".

3 - Festival'den 5 film önerisi (Burak Göral)

Senarist-eleştirmen Burak Göral'ın listesi: "Sezar Ölmeli" (Cesare Deve Morire), "Beyninden Vurulmuş" (Headshot), "İsyan" (L'Ordre Et La Morale), "Baskın" (Serbuan Maut), "Bollywood: Aşk Hikayelerinin En Güzeli" (Bollywood: The Greatest Love Story Ever Told).

4 - Festival'den 5 film önerisi (Murat Özer)

Ekibin en 'yaşlı' üyesi Murat Özer'den şöyle bir liste çıktı: "Gecikme" (La Demora), "George Harrison: Fani Dünyaya Karşı" (George Harrison: Living In The Material World), "Yarı Yolda" (Halt Auf Freier Strecke), "Sade Bir Hayat" (Tao Jie), "Bir Dilek Tuttum" (Kiseki).

5 - Festival'den 5 film önerisi (Burçin S. Yalçın)

Arka Pencere'nin 'denge' sağlayıcısı Burçin S. Yalçın'ın listesiyle kapıyoruz SAPIK'ı bu hafta: "Aşkın Karanlık Yüzü" (The Deep Blue Sea), "Kaybolan Kedi" (El Gato Desaparece), "Akasyalar" (Las Acacias), "Beyaz Saçlı Gelin" (Bai Fa Mo Nu Zhuan), "Korsanlar!" (The Pirates! Band Of Misfits).

ROCK FM 94.5

[illegible]

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER ÇARŞAMBA 22.00 - 00.00 ROCK FM 94.5'DE

“Ölüm Kararı'nın (Rope) ışıklandırmasını yürüten kameraman kendi kendine özetle şöyle demiş olmalı: 'Pekala, işte bir günbatımı daha!' Hiç kuşku yok ki, daha önce günbatımına uzun süre bakmamıştı; yoksa böyle berbat kartpostallara benzeyen bir görüntü ortaya çıkarmazdı.”

Alfred Hitchcock